

Arrest

nr. 187 434 van 23 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 januari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het verzoekschrift, de nota en de bestreden beslissing blijken volgende feiten.

Verzoeker die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt België binnen op 31 juli 2016 en dient op 18 augustus 2016 een asielaanvraag in België in.

Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van verzoeker op 30 mei 2016 in Italië geregistreerd werden.

Op 24 augustus 2016 wordt verzoeker gehoord.

Op 14 september 2016 wordt een verzoek tot overname gericht aan de Italiaanse instanties.

De Italiaanse autoriteiten beantwoorden dit verzoek niet binnen de termijn bepaald door artikel 22.1 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening), waardoor Italië met toepassing van artikel 22.7 van deze verordening de verantwoordelijke lidstaat wordt.

Op 18 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die

verklaart te heten(1):

naam : A. S.

voornaam : Mohamed

geboortedatum : (...)1995

geboorteplaats : B.

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene vroeg op 18.08.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrucken van de betrokkene op 30.05.2016 wegens illegale binnenkomst in Italië geregistreerd werden.

De betrokkene, staatsburger van Somalië, werd verhoord op 24.08.2016 en verklaarde dat hij Somalië op 20.03.2016 verliet om met het vliegtuig naar Soedan te reizen om daar tot 01.04.2016 in Khartoem te verblijven. De betrokkene gaf aan vervolgens naar Libië te zijn doorgereisd om er ongeveer 3 maanden te verblijven alvorens het grondgebied van de Lidstaten in Italië te betreden. In Italië werden de vingerafdrucken van de betrokkene op 30.05.2016 geregistreerd wegens illegale binnenkomst. De betrokkene gaf aan dat hij na een verblijf van 1 dag in Italië naar Oostenrijk doorreisde. De betrokkene gaf aan dat hij in Italië een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en daar binnen de 11 uur gevolg aan diende te geven. Hij gaf aan na een verblijf van 1 dag in Oostenrijk naar België te zijn doorgereisd om er op 31.07.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 18.08.2016 een asielaanvraag in.

Op 14.09.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat iedereen zijn eigen keuze maakt en hij naar België kwam omdat zijn neef in Duitsland hem had gezegd dat hij naar daar moest gaan en naar nergens anders. De betrokkene gaf aan dat zijn eerste bestemming Finland was, maar dat de Oostenrijkse politie hem oppakte en hij daarom op aanraden van zijn neef naar België trok. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, omdat niemand er volgens hem kan leven en ze je daar op straat gooien als asielzoeker.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Wel maakte de betrokkene gewag van een in Duitsland en Finland verblijvende neef.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de Rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, dat hij bezwaar heeft tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat niemand er volgens hem kan leven en ze je er als asielzoeker op straat zouden gooien.

Wat zijn bewering betreft dat niemand er kan leven, merken we op dat de betrokkene zich uitdrukt in algemeen vage bewoordingen zonder te verduidelijken wat hiermee bedoeld wordt. Indien hij wijst op de mogelijke levensomstandigheden en economische conjunctuur aldaar, wijzen we er op dat het EHRM reeds oordeelde dat een mogelijkheid van slechte behandelingen vanwege een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (Vilvarajah en cons. V. Verenigd Koninkrijk, 30.10.1991, §111).

Wat zijn bewering betreft dat asielzoekers er op straat worden gegooid, merken we vooreerst op dat de betrokkene verklaarde slechts 1 dag in Italië te zijn verbleven met het oog op een verdere doortocht, zonder er een asielaanvraag in te dienen. We merken aldus op dat de betrokkene onmogelijk dergelijke beweringen kan staven op basis van persoonlijke ervaringen en daar derhalve geen aanwijzingen voor aanlevert. Daarnaast merken we op dat de betrokkene geen asielaanvraag indiende en het de Italiaanse autoriteiten ons inziens niet euvel kan worden geduid dat het niet voorzorg in de daarbij horende opvang, zorg en bijstand. Het stond de betrokkene ons inziens vrij om tijdens zijn verblijf een asielaanvraag in te dienen en op die manier de daaraan verbonden wettelijk voorziene opvang, zorg en bijstand te verkrijgen.

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

Wat zijn gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene ziek te zijn, meer bepaald dat hij pijn heeft aan zijn borst en niet goed adem kan halen. Hij gaf aan nog geen dokter te hebben gezien daarvoor en we benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

We wensen eveneens te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1995 geboren man wiens echtgenote en kind in Somalië verblijven. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar de het feit dat de betrokkene verklaarde ziek te zijn, pijn te hebben aan zijn borst en niet goed adem te kunnen halen, maar geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de

procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40).

Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee

protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 14.09.2016 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4)"

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 22 februari 2017 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 6 maart 2017.

Er werd een nota ingediend maar geen administratief dossier.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

In casu wordt vastgesteld dat de feitenuiteenzetting wat de doorlopen procedure in België betreft door verzoeker, gelijk loopt met de feitenuiteenzetting door de verwerende partij. Verzoeker verwijst in het middel naar dezelfde rapporten als deze gebruikt door de verwerende partij en voegt er twee andere bij zijn verzoekschrift. Deze worden hieronder besproken. *In casu* wordt vastgesteld dat het niet neerleggen van het administratief dossier geen invloed heeft op de uitoefening van de wettigheidstoets door de Raad.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op omdat verzoeker op 1 februari 2017 naar Duitsland is vertrokken en daar op 8 februari 2017 een asielaanvraag heeft ingediend. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel

Schending van artikel 3 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

II.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.1.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

II.1.3. Verzoekende partij vreest een overdracht aan Italië, omdat zij daar ontegensprekelijk gevaar omdat zij daar aan haar lot zal worden overgelaten, zelfs na de indiening van een asielaanvraag.

De internationale rapporten die systematische problemen in de Italiaanse asielprocedure aankaarten zijn immers talrijk.

Verzoekende partij meent dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verwerende partij moet, gezien de problematische opvangsituatie in Italië, individuele garanties geven aan de verzoekende partij omtrent de specifieke opvangvoorzieningen.

In casu motiveert verwerende partij zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties.

Verwerende partij gaat er met andere woorden vanuit dat verzoekende partij adequate opvang zal krijgen zonder dat er garanties zijn op opvang. De Raad oordeelde in het verleden reeds dat 'het zich moeten aanbieden bij de grenspolitie' (in casu wordt zelfs dat niet gesteld) geen enkele garantie biedt op opvang. Verwerende partij kon volgens uw Raad geen garanties geven en vernietigde de Dublinbeslissing naar Italië. In casu zijn er evenmin garanties voor handen. CCE Arrest nr. 158 146 in de zaak 177/506/III dd. 10.12.2015 Welke garantie heeft verzoekende partij dat zij wel degelijk zal opgevangen worden door de Italiaanse instanties? Het is dan ook onbegrijpelijk dat de bestreden beslissing durft te motiveren dat verzoekende partij in Italië een asielprocedure zal krijgen conform de Europeesrechtelijke standaarden en dat de Italiaanse autoriteiten zeven dagen op voorhand op de hoogte zullen worden gesteld van de overdracht van betrokkene (zonder kennelijk bij de Italiaanse autoriteiten geïnformeerd te hebben naar garanties op opvang en mogelijkheden om asiel aan te vragen). Verzoekende partij meent dat bovenstaande rechtstreeks van toepassing is voor haar. Verwerende partij geeft geen enkele garantie op opvang aan verzoekende partij.

II.1.4. Verwerende partij erkent dat er tekortkomingen zijn aan de Italiaanse asielprocedure doch gaat er van uit dat er wel opvang zal voorzien worden. Nochtans leert de actuele situatie dat het aantal vluchtelingen in 2016 fors toegenomen is, onder meer door de afsluiting van de "Griekenland-route".

Cf. <http://www.express.co.uk/news/world/692213/migrant-crisiswarnings-Calais-style-camps-Italy-refugee-numbers-soar> (dd. 22/07/2016):

Italy on the brink: Warning of Calais-style camps as migrant numbers become 'unmanageable' ITALY is locked in a race against time to stop dozens of Calais-style camps springing up on its borders, with officials warning migrant numbers are becoming "unmanageable". (...) Italy is buckling under the strain of huge migration Police are scrambling to break up pop-up encampments as more and more migrants become stranded in the country unable to travel northwards. As Europe's free movement zone continues to crumble neighbour Austria, which has taken a hard line on mass migration, has clamped down on movements across the Alps. (...) And other EU states have abandoned Italy to its fate,

reneging on a promise to house thousands of migrants in return for more stringent security checks. With more and more migrants arriving by boat every day there are fears Italy - which has become the main entry point to Europe following the EU's deal with Turkey - could become the next Greece. (...) Piero Fassino, head of the Italian Municipalities Association, warned: "The numbers are crossing the manageable mark." Italy already has a backlog of 135,000 asylum applications from migrants, most of whom will travel north towards Germany and Sweden as soon as they receive their papers. But with the system dogged by delays and completely overwhelmed, many migrants are becoming impatient at the long wait and taking matters into their own hands. Huge numbers of people have begun making the journey northwards towards the border with Austria, despite the country's insistence that it will not let them cross over. (...) Italian immigration chief Mario Morcone said: "We are doing everything to avoid a Calais-type scenario in Ventimiglia. We do what we can, and try to do it with dignity."

However, he admitted he was "not optimistic" about the weeks to come, as the flow of people setting out by boat for Italy from the coasts of North Africa continues unabated. More than 3,700 people were picked up in the Mediterranean by Italian coastguard this week, with nearly 40 bodies being recovered at sea. Ventimiglia mayor Enrico Ioculano said his town, where migrants sleep under bridges or on the beach front, is being "strangled by a system that does not work". And Mr Morcone argued that Italy, like Greece, has changed from a transit country to "a territory they cannot leave", blasting the EU's much-vaunted relocation programme as a "clear failure". (...) And Arno Kompatscher, head of the Bolzano province, warned: "Italy cannot shoulder the weight of this phenomenon, alone, for the whole of Europe." Data from the European Commission this week showed that of the 39,600 asylum seekers earmarked for relocation from Italy to other European countries, only 877 have been moved so far.

Cf. http://www.aljazeera.com/news/2016/08/italy-rescues-6500-refugees-mediterranean-1608300916_06146.html (dd. 30/08/2016):

"Italy rescues 6,500 refugees from Mediterranean Coastguard says refugees packed aboard a number of dinghies saved in 40 different operations in one day. 30 Aug 2016 11:48 GMT Around 6,500 refugees and migrants were saved off the Libyan coast in 40 separate rescue missions by the Italian coastguard. Monday's efforts for one of the largest influxes of refugees in a single day this year showed people wearing life jackets jumping off one of the boats and into the Mediterranean before swimming towards rescuers. The refugees, believed to be mostly from Somalia and Eritrea, were on flimsy rubber dinghies that become highly unstable in high seas."

Verzoekende partij stelt zich dan ook ernstige vragen bij de afwezigheid van elke concrete garantie van verwerende partij met betrekking tot opvang, te meer gelet op het feit dat de Italiaanse autoriteiten in casu zelfs niet de moeite deden om hun akkoord met de overname van de verzoekende partij te bevestigen – deze zou immers op een tacit agreement berusten. Ook de Raad stelde reeds meermaals niet overtuigd te zijn van de opvangmogelijkheden in Italië. Verwerende partij had verschillende bronnen onderzocht om te komen tot de thans bestreden beslissing. Uw Raad wees erop dat verwerende partij geen rekening houdt met de impact van de massale toestroom van vluchtelingen naar Italië in 2015.:

- Arrest CCE nr. 161 616 van 9 februari 2016 :

De Raad stelde dus niet overtuigd te zijn dat de Italiaanse autoriteiten over voldoende opvangcapaciteit zouden beschikken en dat dus enige voorzichtigheid geboden is.

II.1.5. Het laatste AIDA-rapport is bovendien helemaal niet zo positief als de verwerende partij wil laten uitschijnen.

Cf. AIDA rapport, p. 34:

Er is dus slechts (gratis) bijstand van een advocaat mogelijk, wanneer de asielzoeker geconfronteerd wordt met een negatieve beslissing en dan nog is dit absoluut niet evident. Dit maakt bovendien een flagrante schending van de aanbevelingen van het UNHCR uit.

Cf. <http://www.proasyl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf>:

Het is opvallend dat de motivering van de bestreden beslissing het zelfs niet heeft over deze UNHCR-guidelines.

II.1.6. Ook de aan asielzoekers verstrekte informatie en hun toegang van tot NGO's is ten zeerste gelimiteerd.

Cf. p. 44 AIDA-rapport:

Het is dan ook onbegrijpelijk dat de bestreden beslissing alle verantwoordelijkheid voor het niet indienen van een asielaanvraag bij verzoekende partij legt en deze passages in het AIDA-rapport aan zich voorbij laat gaan.

II.1.7. Het recentste AIDA-rapport somt op p. 71-73 bovendien een aantal centra die geenszins aan de Europeesrechtelijke standaarden voldoen. 'Concerns have also been raised about the shortage of staff working in the reception centres as well as the lack of adequate training, which affect the quality and standards of reception centres. With regard to CARA, by virtue of the "Capitolato" (standardised agreement between the Ministry of Interior and the managing entity), "the entity running the centre shall guarantee the employment of competent and trained personnel, whose professional profile is adequate to their tasks to be carried out."'³⁰⁴ However, this agreement does not explicitly provide a duty for the managing entity to organise trainings and refreshing courses for its personnel. In practice, in CARA no compulsory and regular training courses are organised.

With regard to the CPSA in Lampedusa, on 9 June 2015, the National and Regional MPs of the Movimento Cinque Stelle (M5S), an Italian political movement, visited this centre and denounced the inhumane conditions of migrants hosted there. The centre was overcrowded, considering that the

structure should accommodate 381 people, whereas there were 800 migrants who were compelled to sleep with mattresses on the ground.³⁰⁵

On 17 November 2015, Doctors without borders (MSF) presented a Report on the reception conditions in the CPSA in Pozzallo, Sicily (future "Hotspot") to the Commission of Inquiry on the reception, identification and detention of migrants.³⁰⁶ According to this Report, overcrowding causes a number of problems related to promiscuity of guests and the lack of specific safeguards for vulnerable people accommodated in the structure. The centre lacks of regular maintenance; in fact, there are infiltration of water and mould and dampness on the walls which make the structure unhealthy. There have been the infestations of cockroach which have caused the transmission of diseases. MSF has repeatedly highlighted the malfunctioning of sanitation services and the lack of doors (interior and external) in the restrooms without, therefore, ensuring the human dignity. As reported by MSF in the reception centre there are a number of cases of scabies. The risk of infection is particularly high because of the overcrowding and to the fact that the hygiene kits are not always provided. MSF has also underlined that in the structure there is the fire suppression system but it doesn't work because it is not properly maintained. The managing body should provide calling cards to the guests but, as highlighted by MSF, there are many problems related to the actual use of the telephone. The MSF personnel have also underlined the lack of legal services within the centre.³⁰⁷ Het feit dat de Italiaanse instanties zich in het algemeen niet onverschillig opstellen, zoals de bestreden beslissing motiveert, is dan ook niet pertinent wanneer men in de praktijk wandelen gestuurd wordt en op straat moet slapen. Het gaat immers over de vraag of de Italiaanse instanties verzoekende partij een asielprocedure conform de Europeesrechtelijke standaarden kunnen en zullen aanbieden, los van het feit of dit hen onverschillig laat of niet. Het AIDA-rapport (update 22/12/2015) stelt bovendien letterlijk (p. 40): "The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to the reception system (...)" Het is immers geheel onduidelijk of Dublin-terugkeerders effectief toegang hebben tot deze opvangstructuren. Aangezien de specifieke opvangplaatsen voor Dublin-terugkeerders (die momenteel gesloten zijn) niet werden ingericht omdat deze categorie moeilijk toegang kreeg tot opvang, lijkt het eerder waarschijnlijk dat hun opvang (opnieuw) problematisch wordt. Uit het AIDA-rapport blijkt namelijk in elk geval dat toegang tot de reguliere opvang (voor nieuwe aanvragers) weken of zelfs maanden vertraging kan oplopen: Volgens een recent rapport van Artsen zonder grenzen (stuk 3, p. 11) bedraagt de gemiddelde wachttijd tussen de eerste registratie en de effectieve toewijzing van een opvangplaats gemiddeld anderhalve maand, met pieken tot wel drie maanden. De door de verwerende partij onjuiste voorstelling van de feiten biedt nochtans evenmin een antwoord op de wachttijden om toegelaten te worden in Italiaanse asielcentra.

Bovendien moet worden opgemerkt dat uit het door verwerende partij zelf aangehaalde AIDA-rapport blijkt dat zelfs tijdens de periode dat de specifieke opvang voor Dublin-terugkeerders nog werkzaam was, het voorviel dat er geen opvangplaats kon worden gevonden en noodgedwongen zelfs alternatieve verblijfplaatsen dienden te zoeken: "However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements."²⁵² (AIDA rapport p. 64) De mensonwaardige omstandigheden waarin asielzoekers terechtkomen indien ze noodgedwongen in dergelijke zelfgeorganiseerde informele verblijfplaatsen moeten verblijven, worden uitgebreid besproken in het reeds aangehaalde rapport van Artsen zonder grenzen van maart 2016 (https://www.aerzte-ohnegrenzen.de/sites/germany/files/attachments/aerzte_ohne_grenzen_out_of_sight_report.pdf, stuk 3).

II.1.8. Deze problemen met betrekking tot de beschikbaarheid van en toegang tot opvangplaatsen werden tevens reeds vastgesteld in het rapport van de UN Special rapporteur on the human rights of migrants van mei 2015 (zie stuk 4):

II.1.9. Verzoekende partij wenst te benadrukken dat de hierboven geschetste problemen reeds voor handen waren in mei 2015, toen de grote migratiegolf naar Europa nog maar net op gang was gekomen en de grote piek tijdens de zomer van 2015 nog plaats diende te vinden. De situatie is er sindsdien niet rooskleuriger op geworden. Daarbovenop dienen de Dublin-terugkeerders sinds juni 2015 ook een beroep te doen op het reguliere opvangnetwerk, hetgeen de problemen enkel doet toenemen.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat er sprake is van een systematische overbevolking van het reguliere opvangnetwerk, waarmee verwerende partij onvoldoende rekening hield en bijgevolg onzorgvuldig te werk ging.

Dit wordt bevestigd door het AIDA-rapport, dat het volgende stelt: Deze overbevolking en de hieruit voortvloeiende ondermaatse kwaliteit van opvang zullen aanhouden nu de toestroom vrijwel constant blijft: volgens IOM 46 856 new arrivals van januari tot mei 2016, in vergelijking met 47 449 in dezelfde periode in 2015. Bovendien is de kwaliteit van de opvang, in het geval toegang wordt verkregen tot het opvangnetwerk ondermaats. Dit blijkt onder meer uit het door verwerende partij zelf geraadpleegde AIDA-rapport:

Ook deze problemen met betrekking tot de kwaliteit van het opvangsysteem werden reeds aangehaald in het rapport van de UN Special Rapporteur on the human rights of migrants van mei 2015: Door geen verder onderzoek toe doen naar het risico op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, hield de verwerende partij geen rekening met de op haar rustende onderzoeksplicht en ging ze uitermate onzorgvuldig te werk. De bestreden beslissing motiveert desalniettemin:

Verwerende partij erkent aldus dat de opvangstructuren, specifiek voor Dublin-terugkeerders, stopgezet zijn. Desalniettemin is er volgens haar geen probleem, aangezien zij zouden kunnen worden

opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (dat al zeer sterk onder druk staat!). De Raad stelde in dit verband recentelijk nog (RvV nr. 169 039 van 3 juni 2016):

“In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing staat te lezen, blijkt aldus niet dat verzoekster heden zal worden opgevangen in een opvangvoorziening die specifiek is gericht op Dublin-terugkeerders. De verwerende partij stelt dan wel dat de verwachting is dat deze initiatieven opnieuw zullen worden gefinancierd, doch over de concrete en de actuele gevolgen van de huidige stopzetting van de opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders, in casu verzoekster, in afwachting van nieuwe financiering, wordt niet gemotiveerd in de bestreden beslissing van 28 januari 2016.

(...)

De verwerende partij bespreekt de gevolgen van de aanhoudende instroom van immigranten in Italië op de andere opvangstructuren, maar geeft niet aan dat deze opvangstructuren ook openstaan voor de specifieke groep van Dublin-terugkeerders waartoe verzoekster behoort.

Wat de specifieke huidige opvangsituatie is voor Dublin-terugkeerders in Italië in het licht van de stopzetting van de specifieke opvanginitiatieven eind juni 2015 en de aanhoudende instroom van immigranten in Italië, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Hierbij moet nog worden aangestipt dat er slechts sprake is van een stilzwijgend akkoord vanwege de Italiaanse overheden inzake de aanvraag tot overname.

Een nauwgezet onderzoek is nodig, des te meer wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat er kritische kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij bepaalde aspecten van de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen.

De verwerende partij stelt dat de Italiaanse overheid zich niet onverschillig opstelt en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden, maar dit biedt geen antwoord op de vastgestelde niet-automatische verlenging van specifieke opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders, die, zoals blijkt uit het partieel geciteerde AIDA rapport, eind juni 2015 werden stopgezet. Noch kan hieruit worden afgeleid dat andere opvangstructuren worden opgesteld voor Dublin-terugkeerders.”

II.1.10. Nog straffer is dat de verwerende partij zonder al te veel motivering de conclusie van de Zwitserse niet-gouvernementele organisatie SFH dat Italië haar verplichtingen ten opzichte van asielzoekers niet nakomt gewoonweg naast zich neerlegt! Dat is onaanvaardbaar.

Voormeld rapport (<https://www.refugeecouncil.ch/assets/news/2016/161031-final-englisch-sfh-bericht-italien-aufnahmebedingungen.pdf>) stelt immers letterlijk:

In the opinion of OSAR, there are still systemic shortcomings in the Italian reception system for asylum seekers and beneficiaries of international protection. As a result, reception and access to the asylum procedure are not always guaranteed. Italy therefore fails to meet its obligations resulting from EU directives and international law. Italy still does not have a coherent, comprehensive and sustainable reception system. Reception is based on short-term emergency measures and is highly fragmented. Accordingly, the interfaces often do not function well either, something that emerged as one of the central problems during the fact-finding visit. In addition, this could mean an imminent violation of Art. 3 ECHR in individual cases and arising from the individual circumstances. (p. 20):

Dublin returnees are also affected by these delays as after being returned to Italy, they are treated in exactly the same way as newly arrived asylum seekers, as long as they did not apply for asylum before being transferred.⁹¹ In the time between applying for asylum and the verbalizzazione, applicants are not always guaranteed a place in accommodation.⁹² Decree 142/2015 stipulates that the reception procedure should start as soon as a person applies for asylum for the first time. However, there are still problems implementing this in practice.⁹³ People who enter Italy by sea (around 90 percent of asylum seekers) are given accommodation as soon as they arrive. But for those who travel over land or apply for asylum in the country, the situation is more difficult and reception is often delayed or impeded. These people therefore often end up on the streets or are forced to find accommodation in informal settlements or temporarily in accommodation provided by NGOs.

Elke mogelijke schending van artikel 3 EVRM verdient een nauwgezet en rigoureuus onderzoek, aldus het EHRM. Verwerende partij lijkt het zo niet begrepen te hebben: feiten of conclusies die haar niet bevallen veegt zij gewoon aan de kant... Anderzijds beroept zij zich dan wel weer op hetzelfde rapport om er partieel uit te citeren wanneer het haar wel goed uitkomt.

Dit is niet ernstig.

II.1.11. Zij stelt tevens:

Dit gaat louter om beleidsintenties: nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat deze effectief uitgevoerd zijn! Het onderzoek en de motivering van de verwerende partij schiet dan ook tekort.

II.1.12. Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden (slechte

toegang tot de rechter en advocaat, slechte opvangomstandigheden) waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn. Het spreekt immers voor zich dat een combinatie van deze elementen een schending van artikel 3 EVRM (en daarmee tevens artikel 4 van het EU-handvest) vormt dat voorziet dat niemand mag worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Italië uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij lijkt enerzijds wel te erkennen dat er problemen in Italië zijn en lijkt ze, zoals het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 stelde, dus niet onkundig te zijn van de tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure. Verwerende partij citeert immers zelf talloze rapporten die deze problematiek aankaarten.

Anderzijds durft zij het dan wel aan om zich expliciet op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten aanzien van Italië.

II.1.13. In die zin oordeelde de Raad (arrest nr. 180 180 van 26 december 2016):

Inhoudelijk is dit arrest mutatis mutandis van toepassing. Verwerende partij zal wellicht argumenteren dat onze continenetale rechtstraditie geen precentenleer kent, doch dit neemt niet weg dat de interpretatie van de rechterlijke macht in een gelijkaardige zaak een duidelijke aanwijzing kan vormen over hoe een bepaalde situatie dient te worden geëvalueerd.

26

In casu is het dus absoluut niet zeker dat de verzoekende partij wel degelijk toegang zal hebben tot opvang in geval van “terugkeer” naar Italië.

Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden (slechte toegang Dergelijke houding strookt geenszins met het rigoureuus onderzoek dat artikel 3 EVRM voorschrijft, minstens kan in casu worden gesteld dat de motivering van de thans bestreden beslissing tekortschiet.

Artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsverplichting en meer bepaalde de zorgvuldigheidsverplichting werden geschonden.”

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Repliek op het enig middel tot nietigverklaring van verzoekende partij.

In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 EVRM,
- de materiële motiveringverplichting,
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij voert aan dat bij terugkeer naar Italië riskeert haar asielaanvraag niet goed zal (kunnen) worden behandeld, en zij er tevens verstoken zal blijven van opvang en materiële hulp. Verzoekende partij meent dat er talrijke internationale rapporten zijn die de systematische problemen in de Italiaanse asielprocedure aankaarten. Er zouden individuele garanties moeten worden geboden aan de verzoekende partij omtrent de specifieke opvangvoorzieningen. Naar het oordeel van de verzoekende partij zijn die er niet aangezien de Italiaanse overheden niet expliciet hun verantwoordelijkheid hebben erkend.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar betoog in rechte faalt.

Het weze vooreerst benadrukt dat de Italiaanse overheden op grond van artikel 22(7) van de Dublin III-Verordening, en aldus door het niet tijdig reageren op het overnameverzoek van de Belgische overheden, verantwoordelijk zijn om de asielaanvraag van de verzoekende partij te behandelen.

Het gegeven dat door Italië niet uitdrukkelijk werd ingestemd met de overdracht binnen de door wet bepaalde termijn, doet geen afbreuk aan het feit dat de aanvraag van verzoekende partij met de nodige waarborgen zal worden behandeld, zoals blijkt uit gedegen onderzoek van de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Inzonderheid gelet op de vaststellingen van de bestreden beslissing, dewelke steun vinden in internationale verdragen, blijft de verzoekende partij in gebreke om aannemelijk te maken dat de handelswijze van de Italiaanse autoriteiten (met name de tacit agreement) tekenend voor de zorgvuldigheid van de Italiaanse autoriteiten zou zijn.

Verweerder verwijst in dit kader naar de motieven van de bestreden beslissing, waarbij geheel terecht werd overwogen:

“We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten.

(....)

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens ook een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op

blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten”

Uit de zeer omstandige overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in eerste instantie volkomen terecht opmerkt dat Italië in toepassing van de Dublin III-verordening de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Terwijl vervolgens uitdrukkelijk onderzoek wordt gevoerd naar de mate waarin een overdracht aan Italië een blootstelling aan een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg zou kunnen hebben. Gelet op de omstandige motivering van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging er met andere woorden vanuit gaat dat verzoekende partij adequate opvang zal krijgen”.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd een gedegen onderzoek gevoerd.

Gelet op het voorgaande is de verzoekende partij weinig ernstig waar zij meent dat het onbegrijpelijk is dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging motiveert dat de verzoekende partij in Italië een asielprocedure zal krijgen conform de Europeesrechtelijke standaarden.

De verzoekende partij verwijst in haar enig middel nog naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin geoordeeld zou zijn dat “het zich moeten aanbieden bij de grenspolitie” geen garantie biedt op opvang.

Dienaangaande merkt verweerder op dat de verzoekende partij met haar kritiek kennelijk volkomen voorbij gaat aan het feit dat uit de motieven van de bestreden beslissing ontegensprekelijk blijkt dat onderzoek werd gevoerd naar de aanwezigheid van de nodige opvangcapaciteit in Italië. Allermindst beperkte de gemachtigde van de Staatssecretaris tot de vaststelling dat de verzoekende partij zich zal moeten aanbieden bij de grenspolitie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat de nodige opvangcapaciteiten voorhanden zijn, specifiek voor de in het kader van de Dublin III-verordening overgedragen personen:

“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat “Dublin-terugkeerders”, wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen (“The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues”, pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord (“The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview”, pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de “Dublin- verordening” overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat ‘Dublin terugkeerders’ intussen worden opgevangen in het reguliere opvangrietwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen terzake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele Organisatie SFH (‘Schweizerische FIOchtlingshilfe’ —Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-R)ck-kehreriden in Italien”, Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604)2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (‘Dervorliegende Bericht zeigt die Situation, in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick Ober die Situation im ganzen Land zu geben” pagina 5). Wat de situatie van ‘Dublin-terugkeerders’ betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo’s, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor

internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze, pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI — Associazione nazionale Comuni Italiani) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”, <http://www.asylumineurope.org/newsfl-9-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. “

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat het onbegrijpelijk zou zijn dat de bestreden beslissing durft te motiveren dat de verzoekende partij in Italië de nodige opvang zal kunnen krijgen gedurende de behandeling van haar asielaanvraag aldaar.

Verweerder benadrukt nog dat de Italiaanse overheden 7 dagen op voorhand zullen worden in kennis gesteld van een overdracht, zodat alle nodige formaliteiten (waaronder het reserveren van een plaats in een geschikte opvang) kunnen worden voldaan.

In zoverre de verzoekende partij in haar enig middel aanvoert dat de actuele situatie van het aantal vluchtelingen aan het toenemen is, onder meer door het afsluiten van de Griekenland-route, benadrukt verweerder nog dat de verzoekende partij haar kritiek gesteund is op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing.

De toename van het aantal vluchtelingen in 2016 heeft ontegensprekelijk geen betrekking op Dublin-terugkeerders, terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd overwogen dat de opvang voor Dublin-terugkeerders niet kan gelijkgesteld worden met opvangvoorzieningen voor andere immigranten/vluchtelingen.

Verzoekende partij kan derhalve niet ernstig voorhouden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet de nodige waarborgen worden geboden.

Verzoekende partij blijft volharden in zijn betoog als zou de actuele opvangsituatie nog steeds structurele gebreken vertoont.

Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat zij niet over de waarborgen zal beschikken die haar geboden worden door het internationaal en Europees recht, en er om die reden een schending van artikel 3 EVRM zou dienen te worden aangenomen.

Het weze benadrukt dat het niet is omdat er zich volgens het AIDA-rapport tekortkomingen zijn in de opvangmogelijkheden, dat er zich structurele problemen stellen die een vernederende of onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM zouden uitmaken.

In zoverre de verzoekende partij aanhaalt dat de capaciteit van de opvang voor Dublin-terugkeerders niet afdoende zou zijn, verwijst verweerder naar de uitdrukkelijke overwegingen in de bestreden beslissing, waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk nopens deze elementen heeft gemotiveerd.

Verzoekende partij verwijst naar internetartikelen met betrekking tot de situatie in Italië, doch er kan geenszins worden aangenomen dat dergelijke artikelen de nodige objectiviteit vertonen en afbreuk kunnen doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing die is gesteund op informatie uit toonaangevende rapporten.

Terwijl uit nazicht van de door de verzoekende partij aangehaalde internetartikelen in elk geval blijkt dat deze geen betrekking hebben op asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen. De verzoekende partij kan de door haar aangehaalde artikelen derhalve niet zonder meer betrekken op haar eigen situatie.

De verzoekende partij laat dan ook na toe te lichten om welke reden de overwegingen in de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn, dan wel om welke reden uit de motieven van de bestreden beslissing zou blijken dat de tekortkomingen in het Italiaanse asielsysteem onderschat zouden worden.

De vaststelling dat de Italiaanse asielinstanties maatregelen nemen om de tekortkomingen in de asielprocedure het hoofd te bieden, blijkt immers onmiskenbaar uit de objectieve verslagen, dewelke door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werden geconsulteerd én geciteerd bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij voert nog aan dat het voor Dublin-terugkeerders niet mogelijk zou zijn zich te laten bijstaan door een advocaat, minstens zou die bijstand gebrekkig zijn.

Verweerder merkt vooreerst op dat deze grief niet nuttig in verband kan worden gebracht met de aangevoerde schending van art. 3 EVRM.

Zie ook:

“Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat asielzoekers in Italië problemen kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat en tolk (...) De verzoekende partij toont met deze verwijzing naar het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat zij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 176.914 dd. 26 augustus 2015)

Voorts toont verzoekende partij op geen enkele wijze in concreto aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn beroep te doen op een advocaat, daar waar zij door haar huidig raadsman klaarblijkelijk werd gewezen op het belang van de bijstand door een advocaat.

Volledigheidshalve wijst verweerder er nog op dat uit verschillende rapporten wel degelijk blijkt dat bijstand door een advocaat mogelijk is:

“Die formelle Registrierung des Asylgesuches, die Verbalizzazione, erfolgt durch die Questura einige Zeit nach der erstmaligen Registrierung. Die Asylsuchenden werden befragt und das sogenannte «C3-Formular» ausgefüllt. Fragen werden mit Hilfe von Übersetzenden, welche für die häufigsten Sprachen vorhanden sind, gestellt. 26 gestellt. Wenn die Asylsuchenden sich auf Englisch verständlich machen können, wird die Befragung in dieser Sprache durchgeführt.²⁷ Die Asylsuchenden können auf eigene Kosten eine Anwältin oder einen Anwalt an die Verbalizzazione mitbringen. Es ist diesen jedoch nicht erlaubt zu sprechen.²⁸ [...] Die Asylsuchenden werden je nach Komplexität des Falles durch ein oder zwei Kommissionsmitglieder befragt. Im Allgemeinen findet die Befragung mit einer Übersetzungsperson statt.³⁹ Bei seltenen Sprachen kann es auch vorkommen, dass eine telefonische Übersetzung erfolgt. Asylsuchende können an die Anhörung eine Anwältin beziehungsweise einen Anwalt auf eigene Kosten mitbringen. Diese dürfen Kommentare abgeben und Fragen vorschlagen.[...] Mittellose Asylsuchende, die sich keine rechtliche Unterstützung leisten können, erhalten nach einem erstinstanzlichen negativen Entscheid unentgeltliche Rechtshilfe. Diese Unterstützung wird von der Anwaltsvereinigung, die am lokalen Gericht tätig ist, gewährleistet.” (Schweizerische Flüchtlingshilfe, “Italien Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden unci Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden”, Bern, oktober 2013)

Vrije vertaling:

“De formele registratie van het asielverzoek, de Verbalizzazione, gebeurt door het politiekantoor, enige tijd na de eerste registratie. De asielzoekers worden ondervraagd en het zogenaamde ‘C3-formulier’ wordt ingevuld. Vragen worden gesteld met behulp van een tolk, die voor de meest voorkomende talen beschikbaar zijn. Wanneer de asielzoeker zich in het Engels verstaanbaar kan maken, gebeurt het verhoor in die taal. De asielzoekers kunnen op eigen kosten een advocaat meebrengen naar het verhoor. Het is deze advocaat evenwel niet toegelaten het woord te voeren. [...] De asielzoekers worden afhankelijk van de complexiteit van het dossier ook nog door twee leden van de Commissie ondervraagd. In het algemeen vindt dit verhoor plaats in het bijzijn van een tolk. Bij zeldzame talen gebeurt het soms dat de vertaling nadien telefonisch gebeurt. Asielzoekers kunnen bij deze ondervraging een advocaat meebrengen op eigen kosten. Deze advocaat mag opmerkingen maken en vragen voorstellen.[...] Onbemiddelde asielzoekers, die zich geen rechterlijke bijstand kunnen veroorloven, krijgen na de negatieve beslissing in eerste aanleg, toegang tot kosteloze rechtshulp. Die ondersteuning wordt door de plaatselijke balie van advocaten gewaarborgd.”

En ook:

“According to the legislation,⁴⁷ asylum seekers may benefit from legal assistance and representation during the first instance of the regular and prioritised procedure at their own expenses. In practice, asylum applicants are usually supported before and sometimes during the personal interview by legal advisors or lawyers financed by NGOs or specialised assisting bodies where they work. Legal assistance provided by NGOs depends mainly on the availability of funds deriving from projects and public or private funding. [...]The lawyer or the legal advisor from specialised NGOs prepares the asylum seekers for the personal interview before the determining authority, providing them all necessary information about the procedure to follow, pointing out the main questions that may be asked by the Territorial Commission members and underlining the relevant information concerning their personal account. Moreover, the lawyer or the legal advisor has a key role in gathering the information concerning the personal story of the applicant and the country of origin information and in drafting a report that,

when necessary, is sent to the Territorial Commission, in particular with regard to vulnerable persons, such as torture survivors. In this regard the lawyer or the legal advisor may also inform the determining authorities on the fact that the asylum seeker is unfit or unable to undertake the personal interview so that the Commission may decide to omit or postpone it.

Lawyers may be present during the personal interview but they do not play the same role as in a judicial hearing. The applicant has to respond to the questions and the lawyer may intervene to clarify some aspects of the statements made by the applicant.

Nevertheless, the vast majority of asylum applicants go through the personal interview without the assistance of a lawyer since they cannot afford a lawyer and specialised NGOs have limited capacity due to lack of funds.

Asylum seekers that may benefit from a legal assistance or a legal advice before or during the personal interview, especially those who have suffered torture and extreme violence, may have more chances to be granted by the competent Territorial Commission the status of international protection they effectively deserve, accordingly reducing the resort to appeal against a first instance decision. In this context it is important to emphasise that the Procedure Decree foresees the possibility for asylum seekers in a vulnerable condition to be assisted by supporting personnel during the personal interview even though the legal provision does not specify which kind of personnel.⁴⁹ During the personal interview the applicant may be accompanied by social workers, medical doctors and/or psychologists.

With regard to the appeal phase, free legal aid (the so-called "gratuito patrocinio"), funded by the State is provided by law.50" (AIDA rapport)

Verzoekende partij haar betoog kan dan ook niet worden bijgetreden.

Verzoekende partij houdt verder voor dat de informatie en toegang tot NGO's voor asielzoekers ten zeerste gelimiteerd is.

Verweerder wijst erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd aangehaald: "Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn."

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook onderzocht of toegang tot NGO's mogelijk is, en heeft besloten dat er ter zake geen sprake is van structurele problemen.

Verzoekende partij gaat met haar kritiek niet in op de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing, en slaagt er dan ook niet in hieraan afbreuk te doen.

Zie ook:

"Uit het AIDA-rapport blijkt dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië." (R.v.V. nr. 174 958 van 20 september 2016)

Verzoekende partij voert aan dat een aantal centra geenszins aan de Europeesrechtelijke standaarden voldoen. De verzoekende partij houdt verder voor dat het geheel onduidelijk is of Dublin-terugkeerders effectief toegang hebben tot de opvangstructuren in het reguliere opvangnetwerk. Bovendien zou de gemiddelde wachttijd tussen de eerste registratie en de effectieve toewijzing gemiddeld anderhalve maand duren.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveerde als volgt in de bestreden beslissing:

"Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen terzake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ('Schweizerische Flüchtlingshilfe' -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien', Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkings hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale

bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-systemthrough-sprar-expansion>).

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen [...].”

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een grondige analyse gemaakt van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië. Verweerder benadrukt nogmaals dat uit de motivering van de in casu bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het onderzoek naar de situatie in Italië niet blind is gebleven voor de tekortkomingen waarmee de asielprocedures in Italië worden geconfronteerd.

Niettemin worden er door de Italiaanse overheid tal van inspanningen geleverd om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen. Italië heeft ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein.

Dit wordt ook bevestigd in recente rechtspraak van de Raad:

“Betreffende de opvang citeert de verzoekende partij uit het AIDA-rapport, doch weerlegt zij hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de opvangmogelijkheden in Italië niet. Waar zij stelt dat uit dit rapport blijkt dat in 2015 in totaal 14.019 asielzoekers werden overgedragen aan Italië enkel en alleen door drie lidstaten, dat dit betekent dat de tijdelijke opvangstructuren voor Dublin terugkeerders die volgens het rapport een capaciteit hebben van amper 443 personen manifest ontoereikend is, dat hieruit geenszins kan opgemaakt worden dat de Italiaanse overheid Dublin-terugkeerders zullen ten laste nemen en dit gedurende hun hele asielprocedure, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de Dublin-terugkeerders worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk. [...] In de bestreden beslissing wordt er op gewezen dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de capaciteit van het SPRAR-netwerk te vergroten en dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had. Met haar beweringen maakt de verzoekende partij alleszins in casu niet aannemelijk dat zij verstoken zal blijven van elke vorm van opvang bij een terugkeer naar Italië, mede gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing in verband met de verhoging van de opvangcapaciteit.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat er rekening gehouden werd met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, alsook met de actuele situatie in Italië, met de grote toestroom van immigranten die Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoonde dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.” (R.v.V. nr. 174 958 van 20 september 2016)

Aldus ontkent de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geenszins dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, doch besluit na onderzoek van de voormelde toonaangevende rapporten dat de opvangsituatie voor asielzoekers en Dublin-terugkeerders niet dermate te wensen overlaat dat structurele tekortkomingen blijken waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III Verordening aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden inhouden op artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verweerder benadrukt dat met het citeren van enkele andere passages uit de door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aangehaalde rapporten verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bronnen zoals deze voor verwerende partij aangewend, niet actueel of incorrect zijn of slechts een al te selectieve lezing zouden inhouden.

Verweerder merkt nog op dat de loutere verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij tot de schorsing van de overdracht aan Italië werd besloten, uiteraard niet kan volstaan om tot de schorsing van de in casu bestreden beslissing te besluiten. Nog los van het gegeven dat de Belgische rechtsorde geen precedentenrechtspraak kent, dient immers te worden opgemerkt dat evenzeer recente rechtspraak kan aangehaald worden, waarbij de vordering tot schorsing verworpen werd.

Zie dienaangaande:

“2.1.3.3. Waar de verzoekende partij stelt dat er systematische tekortkomingen zijn in de opvang, wijst de Raad op wat volgt. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders in Italië is geregeld. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen, in de zin van artikel 3 van het EVRM, bij een verwijdering van verzoeker naar Italië. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar verschillende gezaghebbende rapporten en internationale rechtspraak. Het meest recente rapport is het AIDA-rapport van 22 december 2015 en de recente korte verslagen van AIDA: (...)

Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet, die duidelijk doen blijken dat de verwerende partij zich bewust is van tekortkomingen in de opvang in Italië waarbij zij er aan toevoegt dat de Italiaanse overheden hier niet onverschillig tegenover staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden. Verder wijst de verwerende partij er duidelijk op dat uit de rapporten blijkt dat specifiek voor Dublin-terugkeerders, zoals de verzoekende partij, met behulp van het ‘Europees Vluchtelingenfonds’ (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd. Dit vindt steun in het administratief dossier daar het AIDA-rapport aangeeft dat specifieke projecten voor Dublin-terugkeerders inzake opvang, informatie en rechtsbijstand werden opgezet met financiering van het EVF (p.45) en dit nabij de luchthavens waar Dublin-terugkeerders aankomen.

Uit de bestreden beslissing volgt dat de verwerende partij rekening hield met de recente verhoogde instroom van immigranten waarbij zij verwijst naar het AIDA-rapport van 30 april 2015 en ‘The Italian Roadmap’ van oktober 2015. Zij besluit hieruit dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en dat niet blijkt dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die erop wijzen dat de informatie die door de verwerende partij wordt aangewend met betrekking tot asielzoekers en Dublin-terugkeerders, zoals opgenomen in het AIDA-rapport van 22 december 2015, niet actueel of incorrect zou zijn. Uit een lezing van de desbetreffende informatie blijkt niet dat de opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders te lijden hebben onder de verhoogde instroom noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of enigszins aanleiding geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De Raad leest verder in het AIDA-rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 63). In dit kader stipt de verwerende partij aan dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht. Met haar betoog waarbij ze wijst op de tekortkomingen in de opvangvoorzieningen toont de verzoekende partij geheel niet aan dat de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en artikelen een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren. Gelet op al deze elementen weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. (R.v.V. nr. 166 582 van 27 april 2016) (eigen markering)

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds herhaaldelijk stelde niet overtuigd te zijn dat de Italiaanse autoriteiten over voldoende opvangcapaciteit beschikken, benadrukt verweerder dat voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen minstens zo recent is dan de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak.

Terwijl elk dossier uiteraard afzonderlijk dient te worden beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekende partij beperkt zich tot een theoretisch betoog inzake structurele tekortkomingen van het systeem en de niet-eerbiediging van de grondrechten van asielzoekers, doch laat na aan te tonen dat er zich in concreto problemen stellen wat haar eigen situatie betreft.

Verzoekende partij maakt dienaangaande niet aannemelijk dat hij niet de nodige zorgen en/of opvang in Italië zal kunnen verkrijgen.

De verzoekende partij wijst nog op het feit dat het AIDA-rapport ook niet zo positief is als de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wil laten uitschijnen, doch dienaangaande benadrukt verweerder dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris inderdaad niet blind is gebleven voor de gebeurlijke moeilijkheden waarmee de Italiaanse autoriteiten zich geconfronteerd weten.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wordt zelfs uitdrukkelijk gewezen op de kritische kanttekeningen, dewelke geplaatst worden bij bepaalde aspecten van de asielprocedure in Italië.

Op basis van objectieve verslaggeving is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging echter niet kennelijk onredelijk tot het besluit gekomen dat er geen aanleiding bestaat om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest:

“We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Gelet op het voorgaande is de verzoekende partij niet ernstig waar zij laat uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing de kritische bemerkingen zonder meer aan zich voorbij hebben laten gaan.

Terwijl andermaal moet benadrukt worden dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde verslagen of artikels nergens blijkt dat Dublin-terugkeerders bij gebrek aan degelijke opvang op straat zouden moeten slapen.

De beschouwingen van de verzoekende partij overtuigen aldus niet, en tonen geenszins aan dat er sprake zou zijn van systematische tekortkomingen in het opvangcircuit, noch toont de verzoekende partij aan dat hijzelf niet de nodige opvang en bescherming kon verkrijgen.

Terwijl verzoekende partij ook niet dienstig kan aanhalen dat verzoekende partij geen toegang zou kunnen krijgen tot de procedure van internationale bescherming.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd dat de Italiaanse instanties de asielaanvraag zullen onderzoeken, en verzoekende partij niet zullen verwijderen naar het land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van de aanvraag.

Ter ondersteuning van haar enig middel verwijst de verzoekende partij nog naar het feit dat zij er niet kosteloos zou worden bijgestaan door een advocaat.

Verweerder merkt vooreerst op dat deze grief niet nuttig in verband kan worden gebracht met de aangevoerde schending van art. 3 EVRM.

Zie ook:

“Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat asielzoekers in Italië problemen kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat en tolk (...) De verzoekende partij toont met deze verwijzing naar het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat zij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 176.914 dd. 26 augustus 2015)

Geheel ten overvloede laat verweerder nog gelden dat de verzoekende partij op geen enkele wijze in concreto aantoonde dat het voor verzoekende partij onmogelijk zou zijn beroep te doen op een advocaat of een tolk.

Het gegeven dat het verder moeilijk zou zijn om over informatie te beschikken nopens de procedure en om toegang te krijgen tot NGO's, geeft trouwens aan dat het niet onmogelijk is.

Ten overvloede merkt de verweerder nog op dat het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet door de Dublinverordening wordt voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds de lidstaten in de preambule van het Europees Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing reeds heeft benadrukt komt het volgend van de keuze van verzoekende partij van het land waar hij asiel wil aanvragen neer op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties.

Nopens de vermeende schending van artikel 3 EVRM laat verweerder nog het volgende gelden.

Artikel 3 EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Italië.

Zie in dezelfde zin:

"De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de verwijzing naar enkele internationale rapporten in haar verzoekschrift in se de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt daar verwerende partij zich duidelijk bewust is van tekortkomingen in de opvang in Italië eraan toevoegende dat de Italiaanse autoriteiten hier niet onverschillig tegenover staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden.

Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat uit rapporten blijkt dat de Dublin-III-overgedragenen ... waaronder verzoekende partij ressorteert — voorwerp uitmaken van het Europees Fonds voor Vluchtelingen. Dit Fonds betreft een creëren van opvangcapaciteit specifiek gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen. Verzoekende partij bevestigt dit in haar citaat uit het AIDA-rapport in haar verzoekschrift waarin het volgende wordt gesteld: gedurende de laatste jaren werden er tijdelijke opvangcentra opgericht voor personen die worden overgedragen naar Italië op grond van de Dublin Verordening. Het betreft echter een tijdelijke opvang, die duurt totdat hun juridische statuut duidelijk is of indien zij behoren tot een kwetsbare groep totdat een alternatieve opvang is gevonden. Deze centra werden opgericht dankzij de steun van het Europese Vluchtelingenfonds. De opmerking van verzoekende partij dat het aantal overgedragenen in 2012 3.893 bedroeg en de capaciteit van voormelde opvang slechts 443 doet geen afbreuk aan de door verzoekende partij zelf geciteerde tekst daar deze duidelijk voorziet in een doorschuifstelsel. Verzoekende partij toont niet aan dat voor wat haar persoonlijk betreft zij door de Italiaanse autoriteiten niet correct zou worden opgevangen..

2.5.2.3. Prima rade toont de verzoekende partij geen schending aan artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4 en 19 van het Europees Handvest en lijkt zij bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 van het EVRM aan te voeren.” (R.v.V. nr. 149 184 van 6 juli 2015)

Verzoekende partij, die in het verleden geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië en nu zal worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening, maakt geenszins aannemelijk dat zij in Italië geen gepaste opvang zou genieten. Op geen enkele manier weerlegt verzoekende partij de terechte motieven dienaangaande.

Zie ook:

“Zonder enigszins te stellen dat het begrip kwetsbaarheid moet worden verengd tot het hebben van kinderen, merkt de Raad op dat de raadsman, ter zitting gevraagd naar eventuele andere elementen van kwetsbaarheid van verzoeker, enkel het feit aanstipte dat het om een asielzoeker gaat. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog laat gelden dat hij in Italië niet mag werken, geen Italiaans kent en geen familie heeft, stelt de Raad vast dat dit evenzeer voor België geldt. Het indienen van een verzoek tot internationale bescherming geeft verzoeker in België evenmin de mogelijkheid tot werken, verzoeker haalt niet aan een van de landstalen te kennen, noch hier familie of kennissen te hebben.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde een zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de algemene situatie in Italië en de specifieke situatie van verzoeker. Zo verwijst de gemachtigde in de bestreden beslissing uitgebreid naar rapporten die aannemelijk maken dat ook Dublin-terugkeerders die nooit eerder een asielaanvraag in Italië indienden, een asielaanvraag kunnen indienen en dezelfde rechten hebben als andere asielzoekers. Gezien verzoeker geen enkel ander element heeft aangehaald dat kan wijzen op enige kwetsbaarheid, behalve het feit dat hij asielzoeker is, kan de Raad in casu niet volgen dat de gemachtigde, naast dit voormeld zorgvuldig onderzoek, ook nog bijkomende individuele garanties had moeten vragen omtrent de opvangmodaliteiten en hieromtrent uitdrukkelijk had moeten motiveren.

Zowel conform het arrest Tarakhel als conform de AME-beslissing kunnen het aangehaalde feit asielzoeker te zijn enerzijds en de te verwachten gevolgen bekeken vanuit zijn materieel, lichamenlijk of psychologisch perspectief anderzijds niet volstaan om aan te nemen dat verzoeker, in geval van overdracht aan Italië, een voldoende reëel en imminent risico op ontbering in de zin van artikel 3 van het EVRM heeft” (R.v.V. nr. 143 014 van 13 april 2015, onderlijning en vetschrift toegevoegd).

De verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Italië, doch zij weerlegt hiermee de terechte motieven van de bestreden beslissing geenszins.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Italië.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd:

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?”

In antwoord op voormelde vraag beperkte de verzoekende partij zich tot volgende bewering:

“IT: ik wil ook geen asiel aanvragen in IT. Niemand kan leven in IT. Ze gooien je daar op straat als asielzoeker.”

Verweerder merkt in dit kader op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in Italië zelfs geen asielaanvraag heeft ingediend, zodat zij bezwaarlijk kan voorhouden dat zij als asielzoeker geen afdoende opvang zou hebben kunnen krijgen. Verweerder benadrukt bovendien dat de situatie van asielzoekers in de zogeheten Italiaanse hotspots -zoals ook

uitdrukkelijk wordt aangehaald in de bestreden beslissing- niet te vergelijken valt met deze van Dublin-terugkeerders.

Terwijl de verzoekende partij als enige reden waarom zij specifiek in België een asielaanvraag wenste in te dienen, verklaarde "mijn neef in DUI zei me dat ik naar hier moest komen, naar nergens anders. Eerst was mijn bestemming Finland, maar de Oostenrijkse politie pakte me dus op. Daarna trok ik dus naar BEL, op aanraden van mijn neef".

Verweerder laat gelden dat nopens het voorgehouden gebrek aan opvang en medische zorgen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op omstandige wijze werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. Er werd aldus vastgesteld om welke reden voormelde summiere verklaring van de verzoekende partij niet van aard is om te besluiten tot een risico op schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging is in de bestreden beslissing ook terecht van oordeel dat "De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013."

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zijn rechten in Italië niet zouden gerespecteerd worden, nu Italië, net als België, gebonden is aan internationale en Europese basisregels. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat Italië de asielaanvragen van vreemdelingen die overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

In het verhoor dat door verzoekende partij werd afgelegd, werd geenszins enige element aangereikt waardoor zou kunnen worden besloten dat verzoekende partij in Italië het voorwerp zou worden van een schending van artikel 3 EVRM.

Verweerder herhaalt in dit kader dat de verzoekende partij in Italië geen asielaanvraag indiende, zodat zij niet dienstig kan voorhouden dat zij als asielzoeker niet de nodige opvang en/of bijstand zou hebben verkregen.

Uit de elementen van het dossier kon de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging overigens ook afleiden dat verzoekende partij zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid in Italië ook kan wenden tot de bevoegde instanties.

Zie ook volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"4.12. Uit het zgn. Dublin-interview van 12 november 2014, waarvan een afschrift in het administratief dossier is opgenomen blijkt dat eerste verzoekster op de vraag waarom zij precies in België een asielaanvraag wenste in te dienen het volgende antwoordde: "Omdat er veel Syriërs naar België kwamen, besloten wij ook naar België te komen." Eerste verzoekster had bezwaar tegen een behandeling van haar asielaanvraag door Spanje en gaf volgende reden op om aldaar geen asiel aan te vragen: "Omdat geen enkele Syriër in Spanje asiel aanvraagt. Mijn man besliste om naar België te komen." Eerste verzoekster ontkende echter dat zij in Spanje problemen had gekend wat opvang of behandeling betreft. De echtgenoot van eerst verzoekster verklaarde het volgende op de vraag waarom hij precies in België een asielaanvraag wenste in te dienen: "Omdat België de mensenrechten respecteert en omdat ik familie in België heb". Hij stelde bezwaar te hebben tegen de behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse autoriteiten "omdat Spanje de asielzoekers heel slecht behandelen". De echtgenoot van eerste verzoekster bevestigde enerzijds dat hij zelf 'persoonlijk' slecht behandeld werd, maar stelde anderzijds steeds opvang te hebben gekregen. Uit de blote beweringen van verzoekers kan niet worden afgeleid dat zij persoonlijk reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van een behandeling die niet conform is aan artikel 3 van het EVRM. Verzoekers hebben geen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aangebracht (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144 754)". (R.v.V. nr. 146 580 van 27 mei 2015)

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij haar enig middel slechts onderbouwt met informatie nopens de situatie in Italië. Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris zich bij het nemen van de bestreden beslissing steunde op zeer recente informatie, inzonderheid het AIDA-rapport dat up-to-date is gehouden tot 22.12.2015.

Verzoekende partij gaat eveneens voorbij aan de terechte verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM in zo o.m. de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië, waarbij gesteld werd dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Verzoekende partij haar betoog faalt volkomen. Geenszins is verzoekende partij erin geslaagd om concrete elementen aan te brengen waaruit blijkt dat zij bij een overdracht aan Italië onmenselijke of vernederende behandelingen zal moeten ondergaan.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de in casu bestreden beslissing terecht werd genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Inzake de vermelding op het einde van de bestreden beslissing dat verzoeker zal teruggeleid worden naar de bevoegde Zwitserse autoriteiten, wordt opgemerkt dat dit een materiële vergissing betreft, die geen invloed heeft op de strekking van de bestreden beslissing. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Italië wordt onderzocht en niet deze in Zwitserland, en in de eerste alinea van de “*reden van de beslissing*” wordt vermeld dat de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker aan Italië toekomt. De materiële vergissing leidt *in casu* niet tot de vaststelling van een motiveringsgebrek.

4.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en

ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of een verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

4.3.3. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waar de Dublin-III-Verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke

lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin-III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

4.3.4. *In casu* gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als Dublin-terugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugname door Italië zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Daarbij gaat de Raad in de eerste plaats na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

4.3.5. Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Wat zijn bewering betreft dat asielzoekers er op straat worden gegooid, merken we vooreerst op dat de betrokkene verklaarde slechts 1 dag in Italië te zijn verbleven met het oog op een verdere doortocht, zonder er een asielaanvraag in te dienen. We merken aldus op dat de betrokkene onmogelijk dergelijke beweringen kan staven op basis van persoonlijke ervaringen en daar derhalve geen aanwijzingen voor aanlevert. Daarnaast merken we op dat de betrokkene geen asielaanvraag indiende en het de Italiaanse autoriteiten ons inziens niet euvel kan worden geduid dat het niet voorzag in de daarbij horende opvang, zorg en bijstand. Het stond de betrokkene ons inziens vrij om tijdens zijn verblijf een asielaanvraag in te dienen en op die manier de daaraan verbonden wettelijk voorziene opvang, zorg en bijstand te verkrijgen.”

en

“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat “Dublin-terugkeerders”, wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen (“The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues”, pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbodt voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord (“The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview”, pagina 40).”

Verzoeker betwist niet dat hij toegang zal krijgen tot de asielprocedure maar hij wijst in het middel concreet op passages uit het AIDA-rapport waaruit blijkt dat er slechts (gratis) bijstand van een advocaat mogelijk is in de beroepsfase, dat de toegang tot informatie en tot NGO's ten zeerste gelimiteerd is en dat het onbegrijpelijk is dat *“alle verantwoordelijkheid voor het niet indienen van een asielaanvraag”* bij verzoeker gelegd wordt en dat deze passages in het AIDA-rapport genegeerd worden.

In dit verband wordt erop gewezen dat de UNHCR-guidelines geen afdwingbare kracht hebben en dat het AIDA-rapport niet uitsluit dat er kosteloze bijstand van een advocaat is, maar stelt dat deze kosteloze bijstand niet voorzien is in eerste aanleg en enkel in beroep. Verzoeker toont met deze verwijzing naar het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat enkel mogelijk is in beroep, als gevolg zou hebben dat hij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Daarenboven merkt de Raad op dat de door verzoeker aangehaalde informatie van het UNHCR benadrukt dat asielzoekers vaak niet vertrouwd zijn met de administratieve procedures van het land waar zij asiel vragen en daarom toegang vereisen tot basisinformatie over de asielprocedure, waaronder toegang tot tolkdiensten en basis juridisch advies.

De Raad wijst vervolgens op de artikelen 19 tot en met 22 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (Pb.L. 29 juni 2013, afl. 180, 60), die luiden als volgt:

“Artikel 19

Kosteloze juridische en procedurele informatie in procedures in eerste aanleg

- 1. In de in hoofdstuk III bedoelde procedures in eerste aanleg zorgen de lidstaten ervoor dat verzoekers op verzoek kosteloze juridische en procedurele informatie krijgen, die ten minste inlichtingen over de procedure omvat die zijn toegesneden op de bijzondere omstandigheden van de verzoeker. In het geval van een negatieve beslissing inzake een verzoek in eerste aanleg, verstrekken de lidstaten de verzoekers, op verzoek, naast de overeenkomstig artikel 11, lid 2, en artikel 12, lid 1, onder f), verstrekte informatie, ook informatie teneinde de redenen voor die beslissing toe te lichten en uit te leggen hoe de beslissing kan worden aangevochten.*
- 2. Het verstrekken van kosteloze juridische en procedurele informatie is onderworpen aan de in artikel 21 vastgestelde voorwaarden.*

Artikel 20

Kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging in beroepsprocedures

- 1. De lidstaten zorgen ervoor dat op verzoek kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging wordt geboden in de in hoofdstuk V bedoelde beroepsprocedures. Deze rechtsbijstand en vertegenwoordiging omvat ten minste het opstellen van de vereiste procedurestukken alsook de deelname, namens de verzoeker, aan een zitting van een rechterlijke instantie van eerste aanleg.*
- 2. De lidstaten kunnen ook voorzien in kosteloze rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging in de in hoofdstuk III bedoelde procedures in eerste aanleg. In dergelijke gevallen is artikel 19 niet van toepassing.*
- 3. De lidstaten kunnen bepalen dat de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden wanneer het beroep van de verzoeker volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft.*
Wanneer overeenkomstig dit lid een besluit om geen kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging aan te bieden, wordt genomen door een andere autoriteit dan een rechterlijke instantie, zorgen de

lidstaten ervoor dat de verzoeker recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel om dat besluit bij een rechterlijke instantie aan te vechten.

Bij de toepassing van dit lid zorgen de lidstaten ervoor dat de rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet willekeurig wordt beperkt en dat de daadwerkelijke toegang tot de rechter voor de verzoeker niet wordt belemmerd.

4. Kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging is onderworpen aan de in artikel 21 vastgestelde voorwaarden.

Artikel 21

Voorwaarden voor het aanbieden van kosteloze juridische en procedurele informatie en van kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging

1. De lidstaten kunnen bepalen dat de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie wordt aangeboden door niet-gouvernementele organisaties of beroepsbeoefenaars in dienst van de overheid of gespecialiseerde overheidsdiensten.

De in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging wordt aangeboden door personen die daartoe door het nationale recht zijn erkend of toegelaten.

2. De lidstaten kunnen bepalen dat de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie en de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging worden aangeboden:

a) uitsluitend aan diegenen die niet over voldoende middelen beschikken; en/of

b) uitsluitend door de diensten van juridische adviseurs of andere raadslieden die door het nationale recht uitdrukkelijk zijn aangewezen om verzoekers bij te staan en te vertegenwoordigen.

De lidstaten kunnen bepalen dat de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging uitsluitend wordt aangeboden in beroepsprocedures overeenkomstig hoofdstuk V voor een rechterlijke instantie in eerste aanleg en niet in verder beroep of bezwaar waarin het nationale recht voorziet, waaronder een nieuwe behandeling of herziening van een beroep.

De lidstaten kunnen ook bepalen dat de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden aan verzoekers die niet langer op hun grondgebied aanwezig zijn op grond van artikel 41, lid 2, onder c).

3. De lidstaten kunnen voorschriften vaststellen betreffende het indienen en behandelen van verzoeken om de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie en de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging.

4. De lidstaten kunnen voorts:

a) financiële en/of tijdslimieten instellen ten aanzien van de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie en van de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging, mits die limieten de beschikbaarheid van juridische en procedurele informatie en van de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet willekeurig beperken;

b) bepalen dat de behandeling, wat de honoraria en andere kosten betreft, niet gunstiger mag zijn dan de in het algemeen aan hun ingezetenen verleende behandeling in aangelegenheden die verband houden met rechtsbijstand.

5. De lidstaten kunnen om gehele of gedeeltelijke terugbetaling van de betaalde kosten verzoeken wanneer de financiële situatie van de verzoeker aanzienlijk is verbeterd of indien de beslissing om die kosten te betalen is genomen op basis van door de verzoeker verstrekte onjuiste informatie.

Artikel 22

Recht op rechtsbijstand en vertegenwoordiging in alle fasen van de procedure

1. Verzoekers worden in de gelegenheid gesteld om op eigen kosten daadwerkelijk een juridische adviseur of andere raadsman die door het nationale recht als zodanig is erkend of toegelaten, in alle fasen van de procedure, ook na een negatieve beslissing, te raadplegen over met hun verzoek om internationale bescherming samenhangende aangelegenheden.

2. De lidstaten kunnen toestaan dat niet-gouvernementele organisaties overeenkomstig het nationale recht in de in hoofdstuk III en hoofdstuk V bedoelde procedures kosteloze rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging aanbieden aan verzoekers.”

Gelet op hetgeen voorafgaat, dienen de lidstaten ervoor te zorgen dat asielzoekers vanaf het begin en reeds tijdens de procedure in eerste aanleg basisinformatie kunnen verkrijgen over de asielprocedure, waaronder toegang tot tolkdiensten en basis juridisch advies of kosteloze juridische en procedurele informatie. Er blijkt als dusdanig niet dat kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging door een advocaat voorzien door de lidstaat in de procedure in eerste aanleg een absolute vereiste is opdat sprake kan zijn van een asielprocedure die voldoende waarborgen biedt.

In casu stelt de Raad voorts vast dat verzoeker geenszins aantoonde dat de Italiaanse autoriteiten, of door hen aangewezen niet-gouvernementele organisaties of beroepsbeoefenaars in dienst van de overheid of gespecialiseerde overheidsdiensten, asielzoekers vanaf het begin van de asielprocedure niet de vereiste kosteloze juridische en procedurele informatie verstrekken en evenmin dat er geen tolkdiensten worden voorzien.

Bovendien stelt de Raad vast dat uit het SFH-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, zoals *in casu*, bij hun aankomst in de luchthaven een asielaanvraag moeten indienen. Zij zullen een afspraak bekomen bij de bevoegde Questura om een zgn. verbalizzazione te bekomen. Uit het rapport blijkt dat indien er geen uitdrukkelijk akkoord is van Italië voor de over- of terugname van de asielzoeker, *quod in casu*, de persoon in kwestie altijd zal worden overgebracht naar Rome of Milaan. De Dublin-terugkeerders ontvangen van de grenspolitie in de luchthaven een uitnodiging die informeert welke Questura *in casu* bevoegd is voor hun asielaanvraag. In de luchthavens van Rome en Milaan is er een NGO ter plaatse om advies en bijstand te verlenen aan Dublin-terugkeerders.

Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat voor hem, als Dublin-terugkeerder die in Italië nog geen asielaanvraag heeft ingediend, de verstrekte informatie en de toegang tot NGO's ten zeerste gelimiteerd is.

4.3.6. Aangaande de opvang voor Dublin-terugkeerders wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze

geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”

en tevens

“We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International (*“Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”, 2016*) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.”

4.3.7. Verzoeker klaagt in het middel de opvangomstandigheden in Italië aan. Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak *M.S.S. v. België en Griekenland* (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 *Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië*, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S.* (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Zwitserland*). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E v. Nederland* (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35).”

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, *A.S. v. Zwitserland*, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, *A.M. v. Zwitserland*; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, *A.T.H. v. Nederland*). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, *N.A. e.a. v. Denemarken*, § 27).

4.3.8. Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De verwerende partij baseert zich onder meer op het recente AIDA-rapport up-to-date tot december 2015 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het ‘*OSAR/SHF-rapport*’ van augustus 2016 dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

De Raad merkt verder op dat de verwerende partij zich tevens heeft gesteund op andere stukken, waarvan de meest recente zijn:

- *“Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”*, ECRE

Weekly Bulletin van 30 april 2015;

- "Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap" van 1 oktober 2015;

- het rapport van Amnesty International ("*Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights*") van 2016;

- het nieuwsbericht "*Italy plans uniform reception system through SPRAR expansion*" van 19 oktober 2016.

4.3.9. Vooreerst stelt de bestreden beslissing dat het geactualiseerde AIDA-rapport inderdaad meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de Dublin-III-Verordening overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel is. Evenwel vermeldt de bestreden beslissing eveneens dat "*Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67)*" en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar internetartikelen van 22 juli 2016 en van 30 augustus 2016, wordt opgemerkt dat deze betrekking hebben op het stijgend aantal vluchtelingen in Italië in 2016 door de afsluiting van de "Griekenland-route" en het ontstaan van "*Calais-style camps*" aan de grens en op geredde migranten op de Middellandse Zee. Zoals reeds gesteld is verzoeker echter een Dublin-terugkeerder, van wie de asielaanvraag bij terugkomst in Italië zal verdergezet worden, en zal hij niet terechtkomen in geïmproviseerde kampen aan de grens in opvangposten voor uit de zee geredde migranten.

Waar verzoeker stelt dat de Italiaanse autoriteiten *in casu* geen garanties bieden en enkel stilzwijgend hebben ingestemd, wordt opgemerkt dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Tevens wordt in dit verband verwezen naar punt 4.3.13. van dit arrest.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt erop gewezen dat in de continentale rechtstraditie, arresten geen precedentswaarde hebben.

Verzoeker wijst vervolgens naar passages uit het AIDA-rapport waaruit blijkt dat een aantal centra niet aan de Europeesrechtelijke standaarden voldoen. De Raad merkt op dat deze passages betrekking hebben op de opvangstructuren in Lampedusa en in Sicilië. Uit niets blijkt dat verzoeker, als Dublin-terugkeerder, zal terechtkomen in deze opvangstructuren op Italiaanse eilanden in de Middellandse Zee.

Verzoeker gaat vervolgens in op de specifieke situatie van Dublin-terugkeerders. Hij verwijst naar het AIDA-rapport waarin op p. 40 gesteld wordt dat hét probleem voor Dublin-terugkeerders de opvangmogelijkheden zijn. Verzoeker wijst erop dat ook de opvang voor nieuwe aanvragers vertraging kan oplopen en dat hiervan melding wordt gemaakt in het bij het verzoekschrift gevoegde rapport van Artsen Zonder Grenzen en het rapport van de speciale rapporteur inzake mensenrechten van migranten van mei 2015 (ontbreken van afdoende opvangfaciliteit in de CARA-centra). Verzoeker wijst erop dat sinds juni 2015 ook de Dublin-terugkeerders een beroep moeten doen op het reguliere opvangnetwerk, dat al oververzadigd is sinds de zomer van 2015 toen de migratiegolf een piek kende. Verzoeker verwijst naar pagina's 67 (overbevolking in de opvangcentra van Bari, Catania en Gorizia) en 70 van het AIDA-rapport. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij erkent dat de opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders stopgezet zijn, dat de verwerende partij zomaar de bevindingen gedaan in het SFH-rapport naast zich neerlegt en dat de verwijzing naar de jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale vereniging van gemeenten met plan voor verdere uitbouw van het SPRAR-netwerk louter een beleidsintentie is.

In verband met de situatie in de reguliere opvangcentra wijst de Raad erop dat op p. 70 van het gebruikte AIDA-rapport ook wordt vermeld "*In practice, reception conditions vary considerably among different accommodation centres and also among the same type of centres. Therefore it is extremely difficult to give a full picture and reliable information for each reception centre. Generally speaking, SPRAR centres meet better standards than CARA, CDA and CPSA. However, SPRAR centres are reception facilities of different types such as apartments and hotels. While the services provided are the same, the quality can differ depending on the management bodies running the centres.*" Verzoeker maakt daarnaast niet aannemelijk dat hij zal terechtkomen in de centra in Bari, Catania en Gorizia, die als voorbeeld worden aangehaald.

In het AIDA-rapport wordt vermeld dat een onderscheid wordt gemaakt tussen de Dublin-terugkeerders die reeds opvang hebben genoten in Italië of nog niet. *In casu* heeft verzoeker nog geen opvang genoten als asielaanvrager, zodat hij nog steeds recht heeft op opvang in een centrum voor asielzoekers (CARA of SPRAR) (p. 63).

In de bestreden beslissing wordt ook vermeld dat de tijdelijke opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn maar dat Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (p. 67) en dat er geen problemen zijn ter zake.

Tegenover het niet meer operationeel zijn van de tijdelijke opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders benadrukt de verwerende partij in de bestreden beslissing evenwel dat uit het AIDA-rapport blijkt dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit, met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. De verwerende partij verwijst ook naar het 'OSAR/SHF-rapport' waarin wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("*Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze*", pagina 15).

Verder vestigt de verwerende partij de aandacht op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "*Associazione nazionale Comuni Italiani*") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk, gebaseerd op recente informatie van 19 oktober 2016 ("*The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country*" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-troughs-prar-expansion>).

Waar verzoeker aanvoert dat dit laatste slechts een beleidsintentie is, wordt opgemerkt dat hieruit blijkt dat de verwerende partij opmerkt dat de Italiaanse autoriteiten de intentie hebben om het SPRAR-netwerk verder uit te bouwen evenals een uniform opvangsysteem. Dat er zich in individuele gevallen problemen kunnen voordoen, doet derhalve geen afbreuk aan het gegeven dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de bevindingen van het SFH-rapport niet zomaar naast zich neerlegt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom de verwerende partij niet akkoord gaat met de conclusie van de auteurs van dit rapport dat Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen wat de opvang voor verzoekers van internationale bescherming betreft. De verwerende partij verduidelijkt immers dat de vermelde tekortkomingen niet in die mate en niet op een dergelijke schaal voorkomen dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt:

*"Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("*Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben*" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt."*

Verder haalt de verwerende partij ook de volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: "*Verder wensen we wel op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("*Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights*", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013."*

De verwerende partij merkt hierbij op dat verzoeker tijdens zijn gehoor in België geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verwerende partij houdt tevens rekening met het feit dat verzoeker inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde ziek te zijn, meer bepaald dat hij pijn heeft aan zijn borst en verklaarde niet goed adem te kunnen halen. In dit verband wordt het volgende overwogen:

“Wat zijn gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene ziek te zijn, meer bepaald dat hij pijn heeft aan zijn borst en niet goed adem kan halen. Hij gaf aan nog geen dokter te hebben gezien daarvoor en we benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85). We wensen eveneens te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.”

Op basis van geactualiseerde rapporten besluit de verwerende partij: *“Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”*

De verwerende partij heeft dus omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissing weergegeven bronnen.

4.3.10. Wat betreft het betoog omtrent een gebrekkige opvang in overbevolkte opvangplaatsen, herhaalt de Raad dat verzoeker geen rekening houdt met de recente informatie in de bestreden beslissing die erop wijst dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Daarenboven kunnen, in de informatie die verzoeker ter zake naar voor brengt, geenszins concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA- of SPRAR-centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die verzoekers grondrechten zouden aantasten. Er wordt herhaald dat in het AIDA-rapport ook wordt gesteld: *“In practice, reception conditions vary considerably among different accommodation centres and also among the same type of centres. Therefore it is*

extremely difficult to give a full picture and reliable information for each reception centre. Generally speaking, SPRAR centres meet better standards than CARA, CDA and CPSA. However, SPRAR centres are reception facilities of different types such as apartments and hotels. While the services provided are the same, the quality can differ depending on the management bodies running the centres.” (p. 70).

4.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt afdoende dat de verwerende partij op omstandige wijze de opvangsituatie voor Dublin-terugkeerders in Italië heeft onderzocht en dat de gemaakte vaststellingen en besluiten door verzoekers betoog, *supra* besproken, niet worden onderuit gehaald.

In het licht van wat voorafgaat, blijkt dat verzoekers uiteenzettingen toelaten om vast te stellen dat hij bij aankomst verstoken zal blijven van enige vorm van opvang bij een terugkeer naar Italië. Verzoeker maakt verder ook niet aannemelijk dat hij zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

4.3.12. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat de bestreden beslissing *in casu* steunt op een incorrecte feitenvinding, miskennis van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is, *quod non in casu*.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet de conclusies, die worden getrokken uit het AIDA-rapport up-to-date tot december 2015, het OSAR/SHF-rapport van 2016, het Amnesty International-rapport van 2016 of de recente informatie van 19 oktober 2016, betwist of weerlegt.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker met het algemeen betoog en de verwijzing naar rapporten niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door de verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Het betoog van verzoeker doet dan ook geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

4.3.13. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Omtrent de individuele omstandigheden van verzoeker wordt als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat iedereen zijn eigen keuze maakt en hij naar België kwam omdat zijn neef in Duitsland hem had gezegd dat hij naar daar moest gaan en naar nergens anders. De betrokkene gaf aan dat zijn eerste bestemming Finland was, maar dat de Oostenrijkse politie hem oppakte en hij daarom op aanraden van zijn neef naar België trok. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, omdat niemand er volgens hem kan leven en ze je daar op straat gooien als asielzoeker.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Wel maakte de betrokkene gewag van een in Duitsland en Finland verblijvende neef.”

en

“We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, dat hij bezwaar heeft tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat niemand er volgens hem kan leven en ze je er als asielzoeker op straat zouden gooien.

Wat zijn bewering betreft dat niemand er kan leven, merken we op dat de betrokkene zich uitdrukt in algemeen vage bewoordingen zonder te verduidelijken wat hiermee bedoeld wordt. Indien hij wijst op de mogelijke levensomstandigheden en economische conjunctuur aldaar, wijzen we er op dat het EHRM reeds oordeelde dat een mogelijkheid van slechte behandelingen vanwege een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (Vilvarajah en cons. V. Verenigd Koninkrijk, 30.10.1991, §111).

Wat zijn bewering betreft dat asielzoekers er op straat worden gegooid, merken we vooreerst op dat de betrokkene verklaarde slechts 1 dag in Italië te zijn verbleven met het oog op een verdere doortocht, zonder er een asielaanvraag in te dienen. We merken aldus op dat de betrokkene onmogelijk dergelijke beweringen kan staven op basis van persoonlijke ervaringen en daar derhalve geen aanwijzingen voor aanlevert. Daarnaast merken we op dat de betrokkene geen asielaanvraag indiende en het de Italiaanse autoriteiten ons inziens niet euvel kan worden geduid dat het niet voorzorg in de daarbij horende opvang, zorg en bijstand. Het stond de betrokkene ons inziens vrij om tijdens zijn verblijf een asielaanvraag in te dienen en op die manier de daaraan verbonden wettelijk voorziene opvang, zorg en bijstand te verkrijgen.”

en

“Wat zijn gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene ziek te zijn, meer bepaald dat hij pijn heeft aan zijn borst en niet goed adem kan halen. Hij gaf aan nog geen dokter te hebben gezien daarvoor en we benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

We wensen eveneens te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.”

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker melding maakte van gezondheidsproblemen en dat werd nagegaan of verzoeker bij een overdracht naar Italië wel degelijk toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. Hieraan wordt verder in de bestreden beslissing toegevoegd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker *in casu*, een alleenstaande volwassen man, in zijn verzoekschrift geen individuele omstandigheden, eigen aan zijn geval, aanhaalt. Hoewel verzoeker als

asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan hij niet zonder meer betogen dat in zijn geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont hij inderdaad niet aan dat hij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

De Raad merkt tevens op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM blijkt dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker noch met zijn verwijzing naar algemene rapporten, noch met zijn betoog aangaande zijn individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest aantoot.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval. Van enige stijlmotivering is *in casu* geen sprake nu de bestreden beslissing duidelijk ingaat op de specifieke situatie van verzoeker.

4.3.14. Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Het betoog van verzoeker bevat geen elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure zodanig zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

4.3.15. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de excepties van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET